

[Anne Grete Holmsgård]

det store flertal alt for hårdt. Ja, det bliver også ramt, fordi man sætter medlemsbidraget op, og det bliver ramt hårdt, men det bliver ikke ramt så hårdt som det mindretal, der består af nyuddannede, der ikke har anciennitet til at komme op på den maksimale understøttelse, og det bliver ikke ramt så hårdt som dem, der er kommet ind i en A-kasse, men endnu ikke har de 3 års anciennitet, der skal til for at komme op i nærheden af de maksimale dagpenge. Vi skal ikke glemme, at gennemsnitligt udbetales der kun 91 pct. af det maksimale dagpengebeløb til de arbejdsløse i Danmark, så når vi siger 104.000 kr. om året som maksimalsats, dækker det over, at man i gennemsnit får næsten 10 pct. mindre.

Regeringen plejer at sammenligne nationaløkonomien med et husholdningsregnskab. Man ynder at appellere til de danske familier ved at sige: ja men vi har et nationalregnskab, og I forstår nok på jeres husholdningsregnskab, at hvis I har brugt for meget, så skal I også til at spare.

Det får mig til at tænke på, hvad det er for en moralsk besked, man giver familierne. Man giver den besked til de familier, som har farvefjernsyn, som har det godt, som måske har råd til 2 ferier om året: hvis I nu vil spare, så tilråder vi jer, at I stryger børnenes lomme penge, for børnene har alligevel ikke bidraget særlig meget til den fælles husholdning; det er jo jer, der har betalt det. Det er nøjagtig det samme, når man her siger, at man ønsker at styrke forsikringselementet, og at de nyttilkomne ikke har betalt så meget til arbejdsløshedsforsikringen endnu. Det er selvfølgelig noget gas. Det er jo kun på papiret, der eksisterer en forsikringsordning. Der er jo ikke skrevet »dagpengekroner« på de penge, vi indbetaler i skat. De hedder »skat«, og de bliver fordelt derefter.

Ud over at man kan se, at det rammer de nyttilkomne på arbejdsmarkedet hårdt, vil jeg godt lave et lille regnestykke om, hvordan det egentlig rammer de nyuddannede.

Det fremgår af forslaget, at når man er nyuddannet, kommer man fra første til andet år, hvor man overhovedet er berettiget til at få understøttelse, ned på en årsindkomst på 64.600 kr. Det giver ca. 5.300 kr. om måneden. Hvis man trækker skatten fra og siger, at der ikke har været råd til noget særligt skattefradrag, at der ikke er mulighed for

rente fradrag her, så er man nede på en reel indkomst på 3.600 kr. om måneden. Det svarer i virkeligheden til den sats, man har placeret folk på den nye varige hjælp på, hvor de får 3.050 kr. om måneden med et tillæg pr. barn på, tror jeg, 540 kr. Hvis den nyuddannede har et barn, er hun eller han i virkeligheden stillet lige så dårligt, som man er på fattighjælpen, og der er vel ingen herinde, der ikke ved, at man er dårligt stillet, når man er på fattighjælp under bistandsloven.

Hertil kommer, at de ikke har så meget som chancen for at tilbagebetale deres uddannelsesgæld. De må skubbe den foran sig. Resultatet er, at gælden vokser og vokser, og at det bliver umuligt for dem. Og hvad sker der så? Ja, i sidste ende må man enten sætte fogden på dem, eller også må hypotekbanken betale den gæld. Jeg kalder det simpelt hen rablende vanvittigt, og jeg finder også, at det er rystende asocialt.

Steffensen (KrF):

Kristeligt folkeparti har altid talt for, at vi burde styrke forsikringselementet, når det drejer sig om indbetalinger til arbejdsløshedskasserne. Det er jo et væsentligt element i dette lovforslag, og det er fra vores synsvinkel også et positivt element. Man arbejder altså for en styrkelse, og dette er et forslag om en styrkelse af forsikringselementet.

Det andet element i lovforslaget er gradueringen. Det er jo ingen hemmelighed, at vi synes, det er en betænkelig sag.

Hvad resultatet bliver af lovforslaget, kan man ikke umiddelbart sige noget om nu. Det bliver ganske spændende at se, hvad der sker i udvalget, og så må vi jo se, hvorvidt lovforslaget vedtages i den udformning, det har nu, eller det bliver i en ændret skikkelse.

Askjær Jørgensen (UP):

Jeg tror, alle folketingets medlemmer er enige i, at mennesker, der ikke har job og dermed ikke har lønindtægt, skal have en indtægt, så de kan opretholde livet på rimelig vis. Lad os sige, at der skal betales en understøttelse. Understøttelsen kan fremskaffes ved, at statskassen sælger nogle statsobligationer, og så uddeler man provenuet i understøttelse. Den kan også fremskaffes ved, at man kræver nogle højere skatter op og deler det ud i understøttelse. Den kan også frem-